

πόσον είναι ωραῖον ν' ἀποθάνῃ τις χωρὶς κάμμιαν τύψιν συνειδήσεως, ἐνῷ ἐμελλε πρὸ ὀλίγου νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν ἔχων τοιαύτην τύψιν! . . Διὰ τοῦτο, δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀποθάνω, ἐπερίμενα μίαν συγχώρησιν, σ' ἐπερίμενα, καὶ ἐν τοσοῦτῳ πόσον ὑπέφερα! . . ὦ! ναί, πόσον ὑπέφερα! . . πλὴν ἤλθε, κόρη μου! τὰ δάκρυά σου ἐλάφρυναν τὴν ψυχὴν μου, μ' ἐσυγχώρησας, μὲ ἠλόγησας· καὶ τώρα δὲν ὑποφέρω πλέον, δὲν ἔχω τίποτε νὰ θαρῶν τὴν καρδίαν μου, εἰμ' εὐτυχής· . . δύναμαι νὰ πηγαίνω . . ἐπειδὴ μὲ συγχωρεῖς . . Αἱ! κόρη μου;

— Μητέρα μου, ἀνέκραγεν ὁλολύζουσα ἡ Εὐφροσύνη, ζήτῳ γονυπετής τὴν εὐχὴν σου, καὶ σὲ παρκαλῶ νὰ ζήσης διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷς . . διὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ σ' ἀγαπῶ!

— Τὴν εὐχὴν μου; . . ἀπεκρίθη, ζητεῖς τὴν εὐχὴν μου; . . Οἱ ἄγγελοι ἔχουν ἀνάγκην εὐχῆς; ὅχι, δίδουν χάριτας. Ἄκουσε, προσέθηκε μὲ φωνὴν χαμηλοτέραν, καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ἑλένην. Βλέπεις τὴν ἀπάνθρωπον ἐκείνην κόρην χάριν τῆς ὁποίας σὲ ἐθυσίασα; Ἀφότου ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον μὲ τυραννεῖ ἀφοῦ μάλιστα ἠρώστησα ἐφέρθη μὲ ἀκατανόητον ἀσπλαγχνίαν πρὸς ἐμέ· εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃς, ὅτι ἐσυλλογίζετο τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἱατρῶν καὶ τὰ ἱατρικά; Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ πάντοτε. Εἶναι υπερήφανος, φύλατος ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ κακὴ· κάνεις εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀφοῦ ἀποθάνω ἐγώ. Ἡ ἰδέα αὕτη μ' ἀπελπίζει. Δὸς μοι τὸν λόγον σου, ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς ἀντ' ἐμοῦ, σὺ ἡ ὁποία τόσῳ ὑπέφερες ἀπὸ ἐμέ ἐξ αἰτίας τῆς, καὶ θ' ἀποθάνω ἀνκαυμένη. Ἴσως δὲν θὰ σοὶ γνωρίζῃ κάμμιαν χάριν, οὔτε διὰ τὴν ἀγάπην οὔτε διὰ τὰς περιποιήσεις σου· ἡ ἀμοιβὴ ὅμως τοῦ καλοῦ τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃς δὲν θέλει σοὶ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Ἡξεύρω ὅτι ἀρκεῖ εἰς τὴν καλὴν σου καρδίαν νὰ κάμῃς τὸ καλόν, καὶ ἂς μὴ τὸ γνωρίσῃ οὐδ' αὐτὸς ὁ Θεός.

— Σ' εὐχαριστῶ μητέρα μου, διὰ τὴν καλὴν σου καρδίαν· δὲν εἰμαι πάντοτε ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης;

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ δυσφορῇ διὰ τὴν μετὰ τῆς Εὐφροσύνης συνομιλίαν τῆς μητρός της, θυμωθεῖσα δὲ ἐπὶ τέλους· διότι ἐλησμόνησαν ὅτι ἦτο παροῦσα, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ὀξείαν.

— Θεέ μου! Εὐφροσύνη! φαίνεται ὅτι ἔχεις νὰ ἐκμυστηρευθῇς πολλὰ εἰς τὴν μητέρα μου καὶ ν' ἀκούσῃς πολλὰ ἀπὸ αὐτῆς, διότι βλέπω καὶ τὴν ἐνοχλεῖς τόσον, ἐνῷ οἱ ἱατροὶ τῆς ἀπηγόρευσαν νὰ ὁμιλῇ! Θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν φονεύσῃς;

Ἡ Εὐφροσύνη δὲν ἀπεκρίθη· ἠσπάζετο μόνον μὲ πλειοτέραν ζέσιν τὰς χεῖρας τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις εἶπε ψιθυρίζουσα.

— ὦ! ἂν ἡ λύπη φονεύῃ, ἠξεύρω καλῶς τίς μ' ἐφόνευσεν! . . Ὅχι βέβαια ἡ καλὴ αὐτὴ κόρη.

Ν. Π. Θ.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγένοντο ἐσχάτως πειράματα ἀκαριαίας φωτογραφίσεως. Εὐφωτογράφησαν σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν βαίνουσαν ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς ταχύτητι, ἡ δὲ φωτογραφία εἰκονίζει ἀκριβῶς τὴν ἐντύπωσιν τῆς ταχύτητος. Ἐν Κανταβρυγίᾳ ἐφωτογράφησαν τὴν φυσιογνωμίαν ζώου φονευομένου αἰφνιδίως δι' ἐκπυρσοκροτήσεως. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐνός ὄνου προσεκόλλησαν φυσέκιον δυναμίτιδος, ὃ δὲ φωτογραφικὸς φακὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ αὐχὲς ζῶον. Ρεῦμα ἡλεκτρικὸν ἐμελλε νὰ παραγάγῃ συγχρόνως τὴν ἐκρήξιν καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν πλάκα. Ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου τούτου τοῦ ζώου εἶναι σπαρακτικὴ· ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκρήγνυται εἰς τεμάχια, αἱ τρίχες ὅλου τοῦ σώματος εἰσὶν ἀνορθωμέναι, ὡς ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους τρόμου, αἱ δὲ κνῆμαι φαίνονται, ὡς εἰ ἐπειρῶντο νὰ φύγωσιν. Οἱ ἱατροὶ, οἵτινες ἀνέλυσαν τὴν εἰκόνα ταύτην, εὗρον ἐν αὐτῇ τὴν ἐκφρασιν ἰσχυροῦ τρόμου, ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται, ὅτι ἐν περιπτώσει κεραυνοβόλου θανάτου μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς ἐκρήξεως καὶ τοῦ θανάτου στιγμὴ ἀκαριαίας αἰσθήσεως.

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Μὲ καράβια παραδέρνει
Σ' τοῦ πελάου τὰ νερά
Τὸ ναυτόπουλο ποῦ σέρνει
Τὴ ζωὴν τοῦ 'στὰ πανιά

Ξημερώνει καὶ βραδιάζει
Σ' τὰ κατάρτια ξενυχτᾷ
Καὶ ποτὲ δὲν τὸ τρομάζει
Ἄγρια λύσσα τοῦ βορρᾶ.

Μαύρη κόλασις μπροστὰ τοῦ
Ἄν τὸ δρόμο σταματᾷ,
Ἐγὼ-μόλα 'στὰ πανιά τοῦ
Τὸ ναυτόπουλο πετᾷ

Μὲ τὸν ἄνεμο παλεύει
Μὲ τὸ κύμα πολεμᾷ
Καὶ τὰ δυὸ νικῶντας φεύγει
Καὶ τὸ δρόμο ἀκολουθεῖ.

Ποιὸς ἠξεύρει τοῦ Τομπάζη
Ἄν δὲν μοιάσῃ μιὰ φορὰ,
Ποιὸς ἠξεύρ' ἂν δὲν ταιριάζῃ
Τοῦ Μιαούλη 'στὴν ἀντρεία,

Καὶ μιὰ μέρα ξημερώσῃ
Σ' τῆς Τενέδου τὰ νερά,
Ἄλλῃ μιὰ νὰ στεφανώσῃ
Ἡ Ἑλλάς παλληκαριά.

Ν. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.